

1

Za oknem je ještě noc. Ležím bez hnutí a vyhlížím ven do tmy. Od podlahy táhne studený vzduch a já mám jen tenkou peřinu, ale stejně se mi po celém těle až po konečky prstů rozlévá teplo. Jako bych měla ještě jedno srdce navíc, které mi do žil pumpuje horkou krev. Je to divný, ale úžasný pocit.

Na vstávání je ještě brzo. Nemůže být víc než pět hodin. Takhle brzo do stáje přijet nemůžu. Marianne by si nejspíš pomyslela, že jsem se úplně zbláznila. Ťulda mi spí u nohou stočený do klubíčka. Opatrně se otočím, abych ho neprobudila, ale to se mi nepovede. Polekaně zakňučí.

„Neboj, Ťuldo, to jsem já,“ zašeptám.

Hned začne nadšeně bušit ocasem o peřinu a za chvíli cítím na tváři jeho drsný mokrý jazyk.

„Nech toho,“ zachichotám se, lechtá to. „Přestaň.“

Teď když už je Ťulda vzhůru, nemám na vybranou. Musím vstát. Nevím, jestli jsou takoví všichni psi nebo všichni jezevčáci, ale Ťulda po probuzení nevydrží čekat dýl než pár minut. Kdybych ho hned nepustila ven, počural by se na podlahu u dveří a pak by tam zahanbeně stál

se staženým ocasem. To mu nemůžu udělat. A navíc se mi po něm nechce uklízet.

Rychle si natáhnu oblečení, které mám složené na hromádce vedle postele, a potichu sejdu do přízemí. Skrz zavřené dveře ložnice slyším tátovo chrápání. Zní to trochu jako traktor. Z Josífkova malého pokojíku není slyšet nic. Pokud se mu zrovna nezdá něco ošklivého, spí úplně tiše.

Dnes je dobré ráno. V kuchyni se neválejí prázdné plechovky od piva a táta neusnul před televizí. Na stole sice stojí mámin přeplněný páchnoucí popelník, ale zato je umyté nádobí a docela uklizeno. Poslední dobou to takhle vypadá celkem často, až jsem si na to skoro zvykla. Ale radši se neodvážuju uvěřit, že to tak vydrží, a vždycky po probuzení jsem trochu nervózní.

Řulda mi poskakuje kolem nohou, už se nemůže dočkat, až ho pustím ven. Odemknu a otevřu dveře na zahradu a dovnitř zavane studený vzduch. Určitě je aspoň deset pod nulou. Trávu i větve stromů pokrývá jinovatka a dokonce i zábradlí schodiště se bíle třpytí. Řulda vystřelí ven jako blesk a vrhne se dolů ze schodů.

„Uklidni se,“ napomenu ho a zavřu dveře, abychom doma neměli zimu. Řuldu nemusím hlídat. Až se vyčurá, vrátí se ke dveřím a bude kňučet, dokud ho nepustím dovnitř.

V lednici je mléko, margarín a tavený sýr s krevetovou příchutí. Na to, že si mám ráno z čeho připravit snídani,

jsem si taky ještě úplně nezvykla. Pokaždé mi to připadá jako malý zázrak. V topinkovači si rozpeču dva krajíčky chleba, namažu je sýrem a zhltnu je vestoje. Pak pro jistotu připravím další dva pro Josífka a po špičkách s nimi vyjdu do patra. Člověk nikdy neví, kdy máma s tátou vstanou, a nechci riskovat, že by byl bráška po probuzení několik hodin o hladu, jako už se to stalo několikrát.

Josífek tvrdě spí s palcem v puse. Nejspíš ho to uklidňuje. V pěti letech už by si sice palec cucat neměl, ale nevím, jak ho to odnaučit.

Opatrně si dřepnu vedle jeho postele. Když se k němu nakloním blíž, cítím na tváři jeho teplý dech. Pohled na spícího brášku mě pokaždé dojme. S blondatými kudrnatými vlásky vypadá bezbranně jako andílek. Nikdo mu nesmí ublížit. *Nikdo.*

„Mám tě moc ráda, Josífku,“ pošeptám mu a položím snídani vedle postele.

Doufám, že si ještě pár hodin pospí. Nejlepší by bylo, kdyby se probudil, až se vrátím ze stáje a budu se mu zase moct věnovat.

Ťulda přiběhne na písknutí. Je rád, že může zpátky do tepla. Ani se mu nedivím.

Pořádně se nabalím. Vezmu si zimní rukavice, šálu, dva teplé svetry a k tomu svoji ošklivou prošívanou bundu. Prvních pár kilometrů na kole, než se trochu zahřeju, mi vždycky bývá zima.

Do Vánoc sice zbývá ještě měsíc, ale ve většině výloh v centru už mají vánoční výzdobu. I když obchody otvírají až za pár hodin, všude blikají vánoční světélka. Zato poslední úsek cesty jedu úplně potmě. Za městem už žádné lampy nejsou. Pod koly mi skřípe štěrk a v korunách stromů hvízdá vítr. Od pusy se mi kouří.

Ve stáji i u Marianne v domě je zhasnuto. Ale teď už je skoro sedm hodin, což je tak akorát na ranní krmení. Jen co otevřu dveře do stáje, Okurka mě přivítá hlubokým zařehtáním. Lucifer se nenechá zahanbit a hned se ozve taky, jen o něco vyšším hlasem.

V porovnání s venkem je ve stáji příjemně teplo a trochu vlhko. Zářivky na stropě párkrát zablikají, než se pořádně rozsvítí. Koně i já do toho ostrého světla rozespale zamžouráme.

„Dobré ráno,“ popřeju.

Okurka znovu zařehtá a nedočkavě kopne do stěny boxu. Trpělivost není zrovna jeho silná stránka. Když má hlad, nerad čeká.

V posledním boxu stojí Třpytka. Při pohledu na její drobnou elegantní hlavičku s nastraženými ušima a dlouhou kšticí, zpod které vykukují nedůvěřivé oči, se mi štestím zatají dech. Přivezly jsme ji s Marianne před dvěma týdny, ale já se pořád neodvážuju uvěřit, že je opravdu moje. Okurka znovu kopne do zdi, tentokrát o něco hlasitěji.

„Nech toho,“ zavrčím. „Vždyť už jdu.“

Neochotně spustím Třpytku z očí a pospíším si na půdu pro krmení. Okurka znovu kopne do stěny.

„Přestaň,“ okřiknu ho. „Vždyť dělám, co můžu.“

Rozložím si na zem všech pět kyblíků. Luciferovi a Okurkovi připravím dvě odměrky ovsa, odměrku proteinových granulí a minerály. Okurka potřebuje dost bílkovin, protože ještě roste, a Lucifer zase proto, že tolik trénuje. Dante s Krabatem se musejí spokojit s ovsem a minerály. Když mají koně plné žlaby, zavládne ve stáji klid. Zatímco si spokojeně pochutnávají na snídani, donesu do výběhu balík sena a rozdělím ho do čtyř rohů. Třpytce dám seno ve stáji. Nažere se, než ji vyčistím.

Opatrně otevřu dveře jejího boxu a vejdu k ní. Pořád si musím dávat pozor, abych nedělala prudké pohyby a zbytečně nemáchala rukama, abych ji nepolekala. Nevím, čím vším si prošla, ale nejspíš to neměla lehké. Je plachá a ostřížitá, jako by pořád čekala, že se stane něco strašného. V tom ji moc dobře chápu. Mně taky dělá potíže se uvolnit a věřit, že se není čeho bát. Proto jsem si u ní jako první cíl stanovila, že se mě musí přestat bát a musí se mi naučit důvěřovat. Je mi ale jasné, že to bude nějakou dobu trvat.

„Nazdar holka,“ pošeptám jí. „Neboj, to jsem jenom já.“

Třpytka uždibuje seno a pozoruje mě. Ušima stříhá dopředu dozadu. Svaly má napjaté, jako by se chystala utéct. Chvilí zůstanu stát u dveří boxu a uvolněně se opírám o stěnu.

„Jsi ten nejkrásnější kůň na světě,“ zalichotím jí tiše.
„Nemusíš mít strach, nikdo ti neublíží.“

O tom, že je Třpytka nejkrásnější na světě, by se samozřejmě dalo pochybovat. Většina lidí by se mnou nejspíš nesouhlasila. Nejkrásnější kůň ve stáji je objektivně vzato Mariannin drezurní kůň Lucifer. A až vyroste Isidor, bude možná ještě hezčí. Marianne v to aspoň doufá. Zatím je to ale kostnaté neohrabané hříbě s dlouhýma nohama. Na jaře mu budou dva roky, takže předpokládám, že ho Marianne bude chtít příští podzim obsednout, aby s ním mohla na výkonnostní zkoušky. Nevím, proč se mu začalo říkat Okurka, ale rychle se to vžilo a teď mu už nikdo jinak neřekne. Annin Krabat a Linnéin Dante jsou taky fešáci a holky se s nimi často umisťují na parkurových závodech.

Třpytka není drezurní ani parkurový kůň, ani slibné hříbě s dobrým původem. Je to jen pohublá arabka se střapatou hřívou a nedůvěřivým pohledem, moc velká na to, aby se radila k poníkům, ale v porovnání s velkými koňmi malá. Má vlastně jen základní výcvik a umí v podstatě jen krokovat, klusat a cválat. A ani to není úplně jednoduché, protože se všeho bojí a leká. Od šustění listí až po lidské hlasy.

„Holčičko,“ oslovím ji.

Třpytka přestane žrát. Na okamžik nastraží uši a podívá se na mě. Je vidět, že ji zajímám, ale zase ne tolik, aby se ke mně dobrovolně přiblížila. Vtom se ozve další kopnutí. Okurka dožral a dožaduje se puštění do výběhu.

Občas mě ta jeho netrpělivost pěkně štve. Když si něco umane, musí to mít hned. Pokládá za samozřejmost, že všichni budou skákat, jak píská. Je to prostě nevycválaný rozmazlený puberták. Ale zároveň takový mazel, že se na něj člověk nedokáže zlobit. Marianne si jednou dělala legraci, že se měl narodit jako pes, protože by nejradši bydlel u ní doma, spal s ní v posteli, lehával vedle ní na gauči s hlavou v jejím klíně, díval by se s ní na televizi a nechal se drbat za ušima. Asi na tom něco bude. Docela si ho tam dokážu představit, jak spokojeně mžourá a chroupe jablíčka a mrkvičky.

„Vydrž,“ brouknu na něj. „Už to bude.“

Když odvedu koně do výběhu, můžu se konečně věnovat jenom Třpytce. Přivážu ji do mycího boxu a začnu ji čistit dlouhými pravidelnými tahy kartáčem. Ne že by byla tak špinavá, ale spíš proto, že jsem přišla na to, že se takhle hezky uvolní.

Ze začátku se trochu vrtí a dělá, že se kartáče bojí. Ale po chvíli se uklidní a je vidět, že se jí hřebelcování líbí. Nakonec slastně mhouří oči a skoro podřimuje. Celou dobu k ní promlouvám tichým hlasem.

„Hodná holčička, šikovná kobyłka.“

Pořád to ve mně bublá štěstím jako v právě otevřené lahvi Coca-Coly. Mám takovou radost, že patří jenom mně, že ani nevím, co s ní. Na tolik štěstí nejsem zvyklá a trochu se bojím, aby se mně nebo Josífkovi nestalo něco hrozného jako trest za tolik nečekané radosti.

Třpytka není jenom kůň. Je to začátek mého nového života, o kterém jsem se zatím odvažovala jenom snít. Dřív to byla jen dětinská touha po něčem nedosažitelném, ale najednou už to nepůsobí tak nereálně. Život mi dal šanci a já udělám všechno pro to, abych ji využila. Úplně všechno.

Opatrně položím Třpytce na hřbet sedlo a zapnu podbřišník. Nasadím jí uzdečku a vyvedu ji před stáj. Začalo svítat a u Marianne v kuchyni se už svítí. Z okna má výhled do výběhu, takže ví, že koně jsou nakrmení a puštěni. Může se v klidu nasnídat a nemusí hned pospíchat do stáje. To je dobře. Jsem Marianne neskutečně vděčná a využiju každou příležitost, kdy jí to můžu aspoň trošku oplatit.

Nebýt jí, dál bych se chodila dívat na tréninky do jezdeckého oddílu a doufala bych, že mě občas někdo nechá vyčistit koně nebo vyvézt kolečko s hnojem.

Pak jsem ale jednou jela na kole kolem Mariannina statku a zastavila jsem, abych se podívala na koně ve výběhu. Marianne šla zrovna do schránky pro noviny, pozdravila mě a daly jsme se do řeči. Většinou se lidem spíš vyhýbám, obzvlášť cizím. Ale Marianne povídala a povídala a já jsem přece nemohla jen tak mlčet. To by bylo neslušné, zvlášť když jsem se zastavila podívat na její koně.

Po chvíli si Marianne postěžovala, že jen stěží zvládá všechnu práci kolem koní sama.

„Tak já vám někdy pomůžu, když budete chtít,“ navrhla jsem.